ഒ.എൻ.വി. കുറുപ്പിന്റെ കവിതകളിലൂടെ

SHILA DAVIS
Assistant Proffessor
T. John College
Language Department
Bannergatta Road,
Gottigere- 560 083

മലയാള കവിതയുടെ – മലയാളത്തിന്റെ ഹൃദയം തൊട്ടറിഞ്ഞ കവിയാണ് ഒ.എൻ.വി കുറുപ്പ്. പാരമ്പര്യ വിശ്വാസങ്ങളിലും, ആചാരങ്ങളിലും അടിയുറച്ച ഒരു ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ സ്വാധീനിക്കുകയു ായി. ചെറുപ്പം മുതലേ പ്രകൃതിയുമായി ഒരു ആത്മബന്ധം ഈ കുട്ടിക്ക് ഉ ായിരുന്നു, അതുകൊ ു തന്നെ ആ സംസ്കാരം എല്ലാ കവിതകളിലും ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു ്.

പ്രകൃതി : ഭാരതീയ ദർശനമനുസരിച്ച് പ്രകൃതിയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനമു ്. പ്രകൃതിയിലെ ഭൂമിയാകട്ടെ, വായുമാകട്ടെ, തുടങ്ങിയ പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ കവിയുടെ കവിതയിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനം അലങ്കരിക്കുന്നു. മനുഷ്യ സഞ്ചയത്തിന്റെ അബോധമനസ്സിൽ മുലപ്പാലൂട്ടിയ അമ്മയുടെ രൂപത്തിലാണ് ഭൂസങ്കല്പം ജീവിക്കുന്നത്. ഭൂമിയുടെ ആ മാതൃഭാവം തീവ്രവൈകാരികാനുഭൂതിയായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം ഉദാത്ത ഭാവഗുരുതയോടെ അവതരിപ്പിക്കാൻ കവിയ്ക്ക് സാധിച്ചിട്ടു ്.

'ഭൂമി' എന്ന കവിതയിൽ ''ഓണനിലാവാ''ണെങ്കിൽ, 'ഭൂമിയ്ക്കൊരു ചരമഗീതം' എന്ന കവിതയിൽ, ഭൂമി നിബിഡാന്ധകാരവും, നിശ്ശബ്ദതയും പൈശാചികതയുമാണ് ഈ ജനസമൂഹത്തിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്നതെന്ന് കവി വിലപിക്കുന്നു. മക്കൾ സംരക്ഷിക്കുമെന്ന വ്യാമോഹത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന അവൾക്ക് മക്കൾകൊ ് തന്നെ അന്ത്യം സംഭവിക്കുന്നതാണ് 'ഭൂമിയ്ക്കൊരു ചരമഗീതം' എന്ന കവിത ''മുലപ്പാൽ കുടിച്ചുതെഴുത്ത മക്കൾ അമ്മയുടെ'' മാറിടം മാന്തിപ്പൊളിച്ചു രുടൂനിണം നുണയുന്നു. സ്വന്തം അമ്മയെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള ബോധം അവന് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അന്ധത അവനെ മൂടികളഞ്ഞു.

''ഇഷ്ടവധുവാം നിന്നെ സൂര്യനണിയിച്ചൊരാ
ചിത്രപടകഞ്ചുകം ചീന്തി'
നിൻ നഗ്നമേനിയിൽ നഖം താഴ്ത്തി''

വളരെ മനോഹരമായ ഉചിത കാവ്യ ബിംബമാണ് കവി വർണ്ണിക്കുന്നത്. 'വനരോധന' കവിതകളിൽ വളരെയേറെ മനസ്സിനെ വേദനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കവിതയായി തീർന്നു 'ഭൂമിയ്ക്കൊരു ചരമഗീതം' എന്ന കവിത. പ്രകൃതിയോടുള്ള മക്കളുടെ പൈശാചികത വളരെ മനോഹരമായി വർണ്ണിക്കാൻ കവിയ്ക്ക് സാധിച്ചിടുന്നു. ഇതിന്റെ ഗൗരവത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ശ്രീക്ക് ട്രാജഡിയുടെ രുവടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു.

''അറിയാതെ ജനനിയെപ്പരിണയിച്ചൊരുയവന–
തരുണന്റെ കഥയെത്ര പഴകി'

(ഭൂമിയ്ക്കൊരു ചരമഗീതം)

അറിയാതെ അച്ഛനെ കൊന്ന് അമ്മയെ വേളികഴിക്കുകയും അതറിഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ണു കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കുകയും ചെയ്ത പൂർവ്വിക ജനതയുടെ പിൻതലമുറക്കാരല്ല, ഇന്നത്തെ തലമുറ മറിച്ച്, അറിഞ്ഞകൊ ് അമ്മയെ, സഹോദരിയെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തിക്കൊല്ലുന്ന സമൂഹമാണ് കവി ഈ കവിതയിലൂടെ വരച്ചുകാണിക്കുന്നത്. സമകാലിക ജീവിതത്തെ കാവ്യബിംബങ്ങളിലൂടെ – തന്റെ വർണ്ണനയിലൂടെ വ്യക്തമാക്കിയ ഒരു കവി വേറെ ആരാണ്? ഭാവിയെ മുൻകൂട്ടി ക ുകൊ ് ''ഭൂമിയ്ക്ക് ചരമഗീതം'' എഴുതുന്ന കവികൾ ആരാണ്? ഇത്രമാത്രം പ്രകൃതിയുടെ ഹൃദയ മിടിപ്പ് അറിഞ്ഞ് കവി വേറെ ഉ ായിരിക്കുകയില്ല അത്രയും നല്ലൊരു ''വിലാപഗാന'' മാണ് ഈ കവിതയ്ക്കുള്ള പ്രസക്തി തള്ളികളയാവുന്നതല്ല.

പ്രാകൃത ദശയിലെ ജാതി–വർഗ്ഗമത വൈരുദ്ധ്യങ്ങളില്ലാത്ത ഏകോദരഭ്രാതൃത്വത്തിന്റെ സമത്വസുന്ദരമായ പ്രശാന്തിയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന കഥയാണ് ''പന്തിരുകുലം പെറ്റ പറയിക്കുമമ്മ നീ''– എന്ന് ഭൂമി ദേവിയെ അഭി സംബോധന ചെയ്യുമ്പോൾ അവളുടെ ''സർവ്വം സഹ''യായ സ്വഭാവവിശേഷണത്തെയാണ് കവി വെളിവാക്കുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള അമ്മയെയാണ് മക്കൾ ''നഖങ്ങൾ നെഞ്ചിലാഴ്ത്ത മുറിവേല്പിക്കുന്നത്.'' നിഷ്ഠൂരന്റെയും, ചോരകുടിക്കുന്ന

രക്തരക്ഷസ്സിന്റെയും ഇമേജുകൾ സങ്കല്പനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അമ്മയെ അറിയാതെ പരിണയിച്ച ഈഡിപ്പസ്സ് സത്യമറിഞ്ഞപ്പോൾ പാപബോധ പീഡിതനായി സ്വയം ശിക്ഷിച്ചു. മനുഷ്യചരിത്ര പ്രഭാതത്തിലെ ആ കഥയിൽ അവന്റെ ധർമ്മബോധം എത്രയോ ഉയർന്നതാണ്. എന്നാൽ പരിഷ്കൃതനായ മനുഷ്യൻ അറിഞ്ഞുകൊ ് ആ ജനനിയെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തുന്നു. (ഗ്രീക്ക് ട്രാജഡി)യുടെ ഗൗരവഭാവം. ''നിയെന്റെ രസനയിൽ വയമ്പും നറുതേനും

മായ് വന്നൊരാദ്യാനുഭൂതി'' എത്ര മനോഹരമായ കാവ്യബിംബത്തെയാണ് കവി ഇവിടെ വരച്ചുകാണിക്കുന്നത്. ഭൂമിദേവിയുടെ പരിരക്ഷ വെളിവാക്കുന്നതാണ് ഈ വരികൾ. ഈ കവിതയിലെ ഓരോ ഇമേജും ഓരോ അനുഭൂതിമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കാണ് നമ്മെ കൂട്ടികൊ ുപോകുന്നത് പ്രകൃതിയും, അവളുടെ മക്കളായ മനുഷ്യരും തമ്മിലു ായിരുന്ന ആത്മബന്ധത്തിന്റെ ശീതളത, അതിനുശേഷമുള്ള നഷ്ടപ്പെടൽ ശൂന്യതാബോധം വെളിവാക്കന്നതാണ്.

''എന്നെയുമുണർത്തുവാ–നെന്നെയമൃതുട്ടുവാൻ
കദളീവനഹൃദയനീഢത്തിലൊരു കിളിമുട്ട
അടവച്ചു കവിതയായ് നീ വിരിയിപ്പതും''

അത്രമാത്രം അവൾ മക്കളെ സ്നേഹിച്ചു എന്നാൽ അവർ എന്താണ് തിരിച്ചു നൽകിയത്. ഇന്ന്

''മാനഭംഗത്തിന്റെ മാറാപ്പുമായി സ–
ന്താനപാപത്തിൽ വിഴുപ്പുമായി
പാതിയുമൊഴിഞ്ഞൊരു മനസ്സിലതിതീപ്രമാം
വേദനകൾ തൻ ജ്വാലമാത്രമായി'' അവൾ

അലയുകയാണ്. വനത്തെ മുടിക്കുന്ന ആറിനെയും, ആഴിയെയും അന്തരീക്ഷത്തെയും മലീനീകരിക്കുന്ന, അണ്വായുധ ശക്തികൊ ് പ്രകൃതിയെ മുടിക്കുന്ന, വ്യവസായവൽക്കരണത്തിന്റെ പേര് പറഞ്ഞ് സ്വന്തം സഹോദരങ്ങളെ നാശത്തിന്റെ പടുകുഴിയിലേയ്ക്ക് തള്ളിവിടുന്ന ഈ സമൂഹത്തിനോടുള്ള അപേക്ഷയാണ് കവിയുടെ ''ഭൂമിയ്ക്കൊരു ചരമഗീതം''

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തെ, പാരമ്പര്യത്തെ ഇത്ര മാത്രം കവിതകളിലേയ്ക്ക് കൂട്ടികൊ ുവന്ന ചിലകവികളിൽ ഒരു കവിയാണ് ഒ.എൻ.വി. കുറുപ്പ് അദ്ദേഹം വളർന്നു വന്നത് അനേകം ആചാരങ്ങളുടെയും, വിശ്വാസങ്ങളുടെയും നടുവിലാണ്. അതുകൊ ുതന്നെ ആ സ്വാധീനം ആ കവിതകളിലും കാണാവുന്നതാണ്. സമൃദ്ധിയുടെ, ഒരുമയുടെ 'ഓണാഘോഷം' അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിന് കൂടുതൽ സൗന്ദര്യം നൽകുകയു ായി.

''ഓർമ്മകൾ പിരിച്ചെടുത്ത
പൊൻചരടുകെട്ടി
ഓണവില്ലു കെട്ടി നമ്മ–
ളെത്രവട്ടം പാടീ'' (ഓണപാട്ടുകൾ)

അതുപോലെ വിഷുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളും കവിതയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

''ഈ വിഷുവിനുമൊരു
തൈ നട്ടു നീർ കോരുമ്പോൾ
ഈ വിഷാദത്തിൽ വേനൽ
എന്നുള്ളിലെരിയുന്നു''– (വേനൽക്കുറിപ്പുകൾ)
''ഊഞ്ഞാൽ ക്കയറല്ല, കാലപാശത്തിന്റെ
ഊരക്കുടുക്കുകൾ കാൺമു മുന്നിൽ
എന്നിട്ടും കാത്തിരിക്കുന്നിതമ്മ
എന്തെന്റെ മാവേലി വന്നിടാത്തൂ?''

(അവരുടെ മാവേലി)

കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ച്, അമ്മയെ സംബന്ധിച്ച് അവരുടെ മാവേലി അച്ഛനാണ്. അവർ അച്ഛനെ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ സമയമായിട്ടും അച്ഛൻ എത്തിയില്ല. ഇവിടെ കവിതകൾ ബിംബങ്ങളായി, ഇമേജുകളായി മാറുന്നത് കാണാം. പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മതലങ്ങളിലേക്ക് കവി നമ്മെ കുട്ടികൊ ുപോകുന്നു. പാരമ്പര്യസ്മരണയുണർത്തുന്ന ''ചോറൂണ്'', ആയില്യം കാവിലെ തേരോട്ടം, ഭസ്മകുറിചാർത്തി ദേവിയെ പോലെ പ്രശോഭിച്ചു നിൽക്കുന്ന ''കുഞ്ഞേടത്തി'', ''ആവണിപ്പാടം'' മലക്കുറഞ്ഞി'', ''പക്ഷിശാസ്ത്രം'', ''മഴ'', ''കാറ്റ്'', ''എന്റെ മണ്ണിൽ'' ''കോതമ്പുമണികൾ''– തുടങ്ങിയ കവിതകൾ – അതിലെ മാവേലിപ്പാട്ടും, പുത്തരിപ്പായസവും, പുളിയിലക്കരമു ും, കാവിലെ പൂവിളികളും

''ആവണിമാസമലർക്കാവ്

കുന്നിച്ചെറുമണിമാലകൾ കോർത്തു

മാറിലണിഞ്ഞപുറവേലികൾ''– തുടങ്ങിയ ഇമേജുകൾ, ഓണത്തിന്റെ സമൃന്ധിയിലും ദരിദ്രമനുഭവിക്കുന്നുെ ങ്കിലും, ഒത്തുകൂടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ജനസമൂഹം അങ്ങനെപോകുന്നു കവിയുടെ പാരമ്പര്യകാഴ്ചകൾ–

നാടൻ ചൊല്ലുകൾക്കൊ ും, പഴമൊഴികൾകൊ ും ഫല സമൃദ്ധമാണ് ഒ.എൻ.വി. കവിതകൾ. ജന്മി കൂടിയാൻ വ്യവസ്ഥിതി നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടം നമുക്കു ായിരുന്നു എന്നതിന്റെ തെളിവാണ്.

'ഉ ചോറിനു കുറു കാണിക്കുന്ന ഭൃത്യൻ'

(ഒരു പുരാവൃത്തം)

''നമ്മള് നോക്കി വളർത്തുമിക്കോതമ്പും

നമ്മളും മക്കളേ, ഒന്നുപോലെ''

(കോതമ്പുമണികൾ)

'ആറ്റുനോറ്റാരോ വളർത്തുന്നു–കതി

രാരോ കൊയ്തു മെതിക്കുന്നു' ജന്മി സമൂഹത്തിന്റെ ക്രൂരചിത്രമാണ് കവി ഇവിടെ വരച്ചുകാണിക്കുന്നത്. കഷ്ടതകളിലൂടെ – അധ്വാനത്തിലൂടെ നല്ല വിളവു ലഭിച്ചാലും അവന് ആ വിളവിൽ അവകാശമില്ല. ''വാഴക്കുല'' എന്ന കവിത ഈ സമയത്ത് പ്രസക്തമാണ്. കുഞ്ഞു ആഗ്രഹിച്ച് അതെടുക്കുന്നതുമാണ് കഥ. വളരെ മനോഹരമായി ചങ്ങമ്പുഴ അതിനെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ജന്മിമാരുടെ കരാളഹസ്തത്തിൽ പെട്ടുപോകുന്ന കുടിയാന്മാരുടെ ചിത്രം ഒ.എൻ.വി വളരെ മനോഹരമായി തന്റെ കവിതയിലൂടെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ നാടോടി പാരമ്പര്യമായ ആഖ്യാന കഥാ കഥനരീതി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. 'കോതമ്പുമണികൾ' എന്ന കവിതയിൽ മുത്തശ്ശി പേരക്കിടാവിനെ ഉപദേശിക്കുന്നു. വളരെ മനോഹരമായ കവിതയാണ് 'കുഞ്ഞേടത്തി' – ഒരു പെൺക്കുട്ടിയ്ക്ക് ഉ ാകാവുന്ന പാക പിഴയും അതുമൂലം അവൾക്കു ാകുന്ന അകാലമൃത്യുവും സാർവ്വത്രികതയിലേയ്ക്ക് നമ്മെ നയിക്കുന്നു. ഇന്നു ഉ ാകാവുന്ന സമകാലികതയിൽ സംഭവിക്കുന്ന ഒരു ചിത്രമാണ് 'കുഞ്ഞേട്ടത്തി'

''ഒന്നുമറിയാതെ ഉണ്ണിമിഴിക്കുമ്പോൾ

ഒന്നു ു കാതിൽ കേൾക്കുന്നു

കുഞ്ഞേട്ടത്തിതൻ കുഞ്ഞിവയറിലോ

രുണ്ണിയു ായിരുന്നെന്നോ!'' എന്നാൽ

നിഷ്കളങ്കമായ ഉണ്ണിയുടെ മനസ്സിൽ അതിനൊന്നും സ്ഥാനമില്ല. ആ ഇളം മനസ്സ് ഇന്നും കുഞ്ഞേട്ത്തിയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. സമൂഹമാണ് ഇത്തരണത്തിൽ അവളെ ആക്കിതീർത്ത്. എന്തായാലും ഉണ്ണി പറയുന്നു.

'കുഞ്ഞേട്ത്തിയെത്തന്നെയാണേ

ഉണ്ണിക്കെന്നാലുമേറെയിഷ്ടം'– അവനെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന, അമ്മയെപോലെ ലാളിച്ചിരുന്ന കുഞ്ഞേട്ത്തിയെ അവന് തള്ളി പറയാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥതയുടെ ഒരു സമാപനനാണ് ഈ കവിതയിൽ നമുക്ക് കാണാൻ സാധിക്കുന്നത്.

''കാറ്റ്'' എന്ന കവിതയിൽ ജീവാത്മാവിന്റെ തിരച്ചിലാണ്. പരമാത്മാവിനെ അന്വേഷിച്ചുകൊ ുള്ള ജീവാത്മാവിന്റെ തിരച്ചിൽ വളരെ മനോഹരമായി കവി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഇതിഹാസങ്ങളിലൂടെയും, പുരാണങ്ങളിലൂടെയും കവി നമ്മെ കൂട്ടികൊ ുപോകുന്നു.

''ലക്ഷ്മണന്മാരേയും പൂപോലെടുത്തു തോ–

ളിലേറ്റി നടക്കുമതിലൊരുത്തൻ'' (കാറ്റ്)

എന്ന് ''രാമായണ''ത്തെക്കുറിച്ചോർപ്പിക്കുന്നതാണ്.

''മറ്റൊരു പുത്രൻ ഗദയെടുത്തേതൊരു

ശത്രുവിനേയും വകവരുത്താൻ കരു–

ത്തുറ്റവനെങ്കിലും സ്േനഹിച്ച തൻ വധു

മോഹിച്ച പൂവിനായ് കാടുകേറി

(കാറ്റ്)

ഹനുമാന്റെ സാഹസവും, ഭീമൻ കല്യാണ സൗഗന്ധികത്തിനായി എടുത്തുചാടി, വരു വരായ്കകളെക്കുറിച്ച് ശ്രദ്ധിക്കാതെ കടന്നുപോകുന്നതിനെ, ഒരു നർമ്മരസത്തോടെ വർണ്ണിക്കാനും ഒ.എൻ.വിയ്ക്ക് സാധിച്ചിട്ടു ്.

ദേശീയമല്ല, വൈദേശികമായ പുരാണങ്ങളെയും ഗ്രീക്കു പുരാണങ്ങളെയും തന്റെ കൃതികളിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ കവിയ്ക്ക് സാധിച്ചിട്ടു ്.

''ഇഞ്ഞാക്ക''യിലൊരു തെ ിയെപ്പോൽ തിരി–
ച്ചെത്തു ''മുലീസ്സി''നെ ക റിഞ്ഞത്–

ഒരു മൃഗം മാത്രമാണ്. ഹോമറിന്റെ 'ഒഡീസി'യിലെ വീരസാഹസികനായ നായകൻ 'ഉലീസസ്സ്' രാജ്യത്തിനുവേ ി യാതന പൂർണ്ണമായ സാഹസിക യാത്രകൾ കഴിഞ്ഞു വന്നപ്പോൾ സമൂഹം വേ തായ പരിഗണന നൽകിയില്ല എന്ന കവി പറയുന്നു. എന്നാൽ ഈശ്വരാനുഗ്രഹമായ 'കാറ്റ്' അവന് വേ രീതിയിൽ സാന്ത്വാനം നൽകി. മനുഷ്യന്റെ മനുഷ്യത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊ ിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും പ്രകൃതി ഒരു ആശ്വാസമായി അവന്റെ അടുക്കലേയ്ക്ക് കടന്നു വരുന്നു. അത്തരത്തിലുള്ള സാന്ത്വാനം കവി മനുഷ്യരിൽനിന്ന് പ്രതിക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ സ്വാർത്ഥമനോഭാവത്തിനടിമയായ മനുഷ്യൻ അതിന് സന്നദ്ധനല്ല.

പുരാവൃത്തങ്ങൾ കവിയുടെ കവിതയ്ക്ക് എപ്പോഴും പ്രചോദനമായിട്ടു ് 'ഫീനീക്സ്' പക്ഷി പ്രതീക്ഷയുടെ പ്രതീകമാണ് ഈ കവിത. പൗരാണികവും, ഇതിഹാസ പരവുമായ മിത്തുകളുടെ സ്വാധീനം ഒ.എൻ.വി. കവിതയിലു ്. അനശ്വരതയുടെ പ്രതീകമാണ് ഫീനിക്സ്. 'ഉജ്ജയിനി' എന്ന കവിത കാളിദാസൻ എന്ന മഹാകവിയിലേയ്ക്കുള്ള എത്തിനോട്ടമാണ്. കാളിദാസന് രക്തവും അസ്ഥിയും മാംസവും ചേർന്നുള്ള പ്രേമഗായകന്റെ സ്വത്വം നൽകി വിജയിച്ച കവി 'സ്വയംവരം' എന്ന അപ്രശസ്തമായ ആഖ്യാനം– ഇതിവൃത്തമാക്കി കവിത രചിച്ചപ്പോഴും അതേ ഭാവതീപ്രതയാണ് ആസ്വാദകർക്ക് ലഭിച്ചത്. യയാതിയുടെ മകൾ–മാധവി വിധിവശാൽ ഒന്നിലധികം ഭർത്താക്കന്മാരിൽനിന്നും കുട്ടികൾ ഉ ാവുകയും, വീ ുമൊരു വിവാഹത്തിന് നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്റെ പാതിവ്രത്യം ഉറക്കെ ഉദ്ഘോഷിച്ച്, വരണമാല്യം വലിച്ചെറിഞ്ഞ്, കാട്ടിലേയ്ക്ക് കടന്നുപോകുന്നത്, കവി വളരെ മനോഹരമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രധാനമായ ഈ കഥ വേ രീതിയിൽ ആസ്വാദക ഹൃദയങ്ങളിലേയ്ക്ക് കൊ ുവരാൻ ഒ.എൻ.വി.യ്ക്ക് സാധിച്ചു. വ്യക്തിബോധവും സമൂഹബോധവും ഇടകലർന്ന്, കല്പനികതയുടെ, പൗരാണികതയുടെ ഒരു വ്യത്യസ്ത തലത്തിലാണ് കവി നമ്മെ കൊ ത്തിക്കുന്നത്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൗന്ദര്യദർശനം വ്യത്യസ്തമാണ്. സമൂഹത്തിലെ അനീതികളും ഹിംസയും അസമത്വങ്ങളും വൈരൂപ്യങ്ങളാണ്, മൃത്യുബോധങ്ങളാണ്. അവയ്ക്കെതിരെയുള്ള ആയുധമാണ് സൗന്ദര്യബോധം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൗന്ദര്യ ബോധത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത് കാലഗതിയും ചരിത്ര ചലനങ്ങളുമാണ്.

''മണിൽ വേർപ്പുവിതച്ചവർ തന്നീണമായ് വന്നു
അന്നു പാടി പാട്ടുലൂഞ്ഞാലാടി മലയാളം'

(വളപ്പൊട്ടുകൾ)

മലയാള കവിതയുടെ സൗന്ദര്യം ഇതൾ വിരിയുന്നത് നമുക്ക് കാണാം.

അഗ്നിയെന്നിലെയഗ്നി
യെൻ മൃതിയിലുമെന്റെ
അക്ഷരങ്ങളീലു ാം
കടഞ്ഞാലതു കത്തും

(അഗ്നി)

എത്രയോ പാട്ടൊഴുകിപ്പോയി, പി–
ന്നെത്രയോ കൊയ്ത്തിൻ പുകിലുകളും
അ നല്ല പാട്ടിൻ തീർത്ഥജലത്തില–
ന്നാറാടിനിന്നുപോലീമുല്ല

(മുത്തശ്ശിമുല്ല)

പഞ്ചഭൂതാത്മകമാണ് ഒ.എൻ.വി. യുടെ കാവ്യദർശനം. അതുകൊ ് ഒ.എൻ.വി കവിതയിലെ പ്രകൃതിയും പുരുഷനും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നതിന് ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ് 'സൂര്യഗീതം'.

ഹേ സൂര്യ! നീയെന്റെ വാക്കിന്റെ തിരിയിൽ നിന്നെ–
രിയുന്നു നീയെന്റെ വാക്കായി നിന്നെരിയുന്നു''

(സൂര്യഗീതം)

വളരെ സൗന്ദര്യാത്മകമാണ് ഈ വരികൾ. ഗൃഹാതുത്വം തുളുമ്പുന്ന കവിതകളാണ് ഒ.എൻ.വിയുടെത് എന്ന് പറയുന്നതിൽ ഒരു സംശയവും വേ . മിക്ക കവിതകളും ആ തലത്തിൽ നിൽക്കുന്നു.

ഭക്തിയുടെ തലത്തിൽ നിന്ന് ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് മലയാള ഗാനങ്ങളെ പറിച്ചു നട്ട കവിയാണ് ഒ.എൻ.വി. പുരാണേതിഹാസങ്ങളെ ഉപജീവിച്ചോ, രാജ്യാധികാരത്തെ രുറ്റി പറ്റിയോ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്ന കഥാസാഹിത്യത്തെ മലയാളിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭൂമികയിലേയ്ക്ക് പറിച്ചു നട്ടവ്യക്തിയാണ് ചലച്ചിത്ര ഗാനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം നേടിയെടുത്ത മികവ് അവർണ്ണനീയമാണ്.

''ഇന്ദുപുഷ്പം ചൂടിനിൽക്കും രാത്രി'' തുടങ്ങുന്ന സിനിമാഗാനം – നമ്മുടെ മനസ്സിന് കുളിർമ നൽകുന്നതാണ് മുനികുമാരനെ വശീകരിക്കാൻ അമ്മ തന്ത്രങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതാണ് സന്ദർഭം.

''ഏലസ്സിൽ അനംഗത്തിരുമന്ത്രങ്ങൾ കുറിച്ചു പൊൻ
നൂലിൽ ഞാൻ അരയാൽ അണിയിക്കട്ടെ''–

ഈ ചലച്ചിത്രം നമ്മുടെ മനസ്സിലേയ്ക്ക് കടന്നുവരുന്നു എന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ''വൈശാലി'' എന്ന് പറയുന്ന ചലച്ചിത്രത്തിലെ ചില വരികളാണ് ഇവിടെ ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചത്. സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച്, അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന രീതിയിൽ പ്രേക്ഷകർക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിൽ ഒ.എൻ.വി. വിജയിച്ചു.

''ഒരു വട്ടംകൂടിയെൻ ഓർമ്മകൾ മെയ്യുന്ന
തിരുമുറ്റത്തെത്തുവാൻ മോഹം.''
(ചില്ല്)

എന്ന ചലച്ചിത്രം ഇതുപോലെതന്നെ സന്ദർഭത്തിന് ഒത്തിണങ്ങിയതാണെന്ന് കാണാം.

ഒ.എൻ.വി കവിതകൾ ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ എല്ലാ ലോകവീക്ഷണങ്ങളുടെയും അന്തഃസത്തയാണ്. അതിന്റെ ഗവേഷണത്തിന് അപാരതയില്ല. നാം വായിക്കുംതോറും പുതിയ പുതിയ തലങ്ങളിലേയ്ക്ക് അത് നമ്മെ കൂട്ടികൊ ുപോകുന്നു.

സഹായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ:

1. ഭൂമിയ്ക്കൊരു പരമഗീതം –ഒ.എൻ.വി
2, ഒ.എൻ.വി. കവിത ഈണവും പൊരുളും – എ.ഡി. സുരേഷ് വെള്ളിമംഗലം
3. മലയാള വിമർശനം – കാലിക്കറ്റ് മലയാള വിഭാഗം
4. സാഹിത്യലോകം – കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി
5. ആധുനിക മലയാള കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രം–ഡോ. എം. ലീലാവതി
6. ആക്ഷരം – ഒ.എൻ.വി.